

A person's hands are shown from a high angle, gently holding a small, green plant with several leaves. The hands are positioned in the center of the frame, with the fingers slightly curled around the base of the plant. The background is a soft, out-of-focus field of various green herbs and plants, creating a natural and serene atmosphere. The lighting is bright and even, highlighting the textures of the skin and the vibrant green of the foliage.

Sonia Choquette

Kuidas võtta ühendust
oma inglite ja vaimsete abilistega

Küsi oma teejuhtidelt

Originaali tiitel:
Sonia Choquette
Ask Your Guides
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesoleva raamatu autor ei jaga ei otseselt ega kaudselt meditsiinilisi nõuandeid ega tee ettekirjutusi ühegi tehnika järgimiseks füüsiliste ja meditsiiniliste probleemide raviks – peaksite alati oma arstiga konsulteerima. Autori kavatsus on anda üldist informatsiooni emotsionaalse ja vaimse heaolu suurendamiseks. Kui otsustate kasutada siin raamatus kirjeldatud tehnikaid, ei võta autor ega kirjastaja vastutust teie tegude eest.

Tõlkinud Ülle Laumets
Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektuuri lugenud Mari Mets
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2006 Sonia Choquette
Published in 2006 by Hay House Inc. USA
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2013, 2023.

B09438223
ISBN 978-9949-25-393-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Minu suurepärasele teejuhtidele Joachimile, kolmanda kiire saadikutele, Rose'ile, Joosepile, kolmele piiskopile, plejaadide õdedele, Täpile, Charliele, dr Tullyle ja minu kõikidele taevastele abilistele. Mu kõige kallimatele maistele teejuhtidele, kaasa arvatud ema, isa ja õde Cuky, abikaasa Patrickule ja kallitele tütardele Soniale ja Sabrinale

Sisukord

<i>Eessõna</i> : Tavaline päev.....	9
<i>Sissejuhatus</i> : Mida oodata	11
<i>Kuidas seda raamatut kasutada</i>	17

ESIMENE OSA: TERE TULEMAST VAIMUDE MAAILMA

1. peatükk : Saage tuttavaks oma hingega.....	23
2. peatükk : Sisenemine vaimude maailma	31

TEINE OSA: INGLID – TEIE ESIMESED VAIMSED KAASLASED

3. peatükk : Kaitseinglid – teie isiklikud ihukaitsjad	39
4. peatükk : Peainglid.....	53
5. peatükk : Inglise kolleegium.....	63
6. peatükk : Elamine inglise mõjuväljas.....	69

KOLMAS OSA: ETTEVALMISTUSED TEEJUHTIDEGA KOHTUMISEKS

7. peatükk : Kõige sagedamini esitatud küsimused teejuhtide kohta	77
8. peatükk : Valmistumine teejuhtidega kohtumiseks	85
9. peatükk : Teejuhtidega esimese kontakti loomine	95
10. peatükk : Samm edasi: teejuhtidele kirjutamine.....	101
11. peatükk : Kuidas õppida oma teejuhte nägema.....	109

NELJAS OSA: VAIMSETE TEEJUHTIDE TUTVUSTAMINE

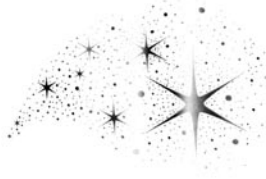
12. peatükk:	Teejuhid looduse kuningriigist	119
13. peatükk:	Teie käskjalad	129
14. peatükk:	Teie abilised	137
15. peatükk:	Tervendajad	151
16. peatükk:	Õpetajad	163
17. peatükk:	Loomadest teejuhid	173
18. peatükk:	Rõõmu teejuhid	185
19. peatükk:	Valgusolendid	193
20. peatükk:	Negatiivsed olendid	199

VIIES OSA: KOOSTÖÖ OMA TEEJUHTIDEGA

21. peatükk:	Teejuhid on lähemal, kui arvate	209
22. peatükk:	Teejuhid ja sõnumitoojad	215
23. peatükk:	Spirituaalne suhtlemine	219
24. peatükk:	Teejuhtide nimed	225
25. peatükk:	Teejuhid aitavad teid – nad ei ela teie elu	229
26. peatükk:	Teejuhtidega suhtlemine oraaklite vahendusel ..	237
27. peatükk:	Ennustamiskaardid	243

KUUES OSA: TEEJUHTIDE JUHATUSE JÄRGI ELAMINE

28. peatükk:	Teie kõrgem mina – teie esmane teejuht	253
29. peatükk:	Teejuhtide järgimine võib olla katsumus	261
30. peatükk:	Head uudised <i>versus</i> juhendamine	265
31. peatükk:	Kaasmõtlejate leidmine	271
<i>Epiloog:</i>	Tänage oma teejuhte	275
<i>Tänuavaldused</i>	279
<i>Autorist</i>	280

Eessõna

Tavaline päev

Eelmisel nädalal, olles veetnud viis päeva ebameeldiva külmetuse tõttu haigevoosis, tundsin rahutust ja soovi kodunt välja pääseda. Kuna jõud polnud veel täielikult taastunud, pidasin kõige arukamaks mitte ülemäära pingutada ja piirduda tütrele juhendaja juurde järele minemisega.

Väljusin majast ja jõudsin sõita paar kvartalit, kui hall taevas äkitselt tumenes ja kärgatas harvanähtav talvine äikesetorm. Minu tohutuks hämmastuseks hakkas auto äkitselt keset tihedat liiklust turtsuma ja vappuma ning jäi siis lihtsalt seisma. Suutsin vabakäiguga kuidagimoodi teeserva manööverdada ja keerasin seejärel mitu korda süütevõtit, kuid auto jäi tummaks. „Neetud!“ kirusin ärritunult, sest **tundsin palavikku tõusmas ning jõuvarusid hääbumas**. Kõige tipuks ootas tütar küüti, sest pidi järgmise kohtumise ajaks koju jõudma.

Helistasin mobiiltelefonilt oma abikaasa Patrickule, ent tal oleks kohale jõudmiseks kulunud vähemalt tund, kuna seisis linna

teises otsas samasuguses ummikus. Lõpetasin kõne, haletsedes nii ennast kui vihma käes ootavat tütart, ja hakkasin palvetama. Küsisin vaimsetelt abilistelt ja teejuhtidelt, kas keegi neist on kursis automootori peensustega ja võiks selle hetkega korda teha. Istusin väga vaikselt, ärevust ja nõrdimust maha surudes ning lasin südame avaneda.

„Ma tean, et te suudate mind aidata, ja olen teile äärmiselt tänulik. Palun öelge, mida ma pean tegema,“ korrutasin.

Äkitselt tundsin vajadust käsi otsekui sooja saamiseks kokku hõõruda ja seejärel vastu armatuurlauda suruda. „*Anna autole oma energia*,“ edastati mulle telepaatiliselt. „*Ära muretse väsimuse pärast. Aseta käed armatuurlaule ja luba oma südamejõul mootor käivitada.*“

Usaldan oma teejuhte täielikult, seega järgisin nõuannet ning lubasin oma südameenergia läbi keha autosse voolata.

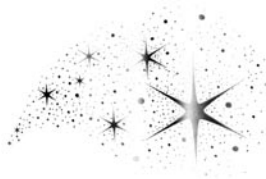
Mind läbistas eduaimus ja sellest tiivustatuna keerasin süütevõtit, üks käsi roolil. Mootor turtsatas ja – *voilà* – hakkas tööle! Auto ärkas ellu! Naersin valjusti ja väljendasin ülevoolavat tänulikkust. „Te olete parimad!“ hüüdsin. „Ma teadsin, et te aitate mind!“

Istusin paar minutit, kuulates mootori ühtlast surinat ja keerasin seejärel ilma pikema jututa liiklusvoolu tagasi.

Viis minutit hiljem viimasadu lakkas ja parkisin auto juhendaja maja ette. Minu tütar Sabrina jooksis majast välja, hüppas kõrvalistmele ja pahvatas hingetult: „Vabandust, et hilinesin. Meil läks paar minutit kauem.“

„Kõik on korras,“ vastasin naeratades. „Ma alles jõudsin.“

Seejärel sõitsime kodu poole, olles taaskord päästetud vaimsete olendite poolt, kes iga kord palumise peale mulle appi tõttavad. Teejuhid, inglid ja abilised teispoolsusest on alati kohal, et mu elu füüsilises maailmas kergemaks muuta.

Sissejuhatus

Mida oodata

Kasvasin üles kodus, kus suhtlemine erinevate vaimsete olenditega oli äärmiselt tavapärane. Avastasin hingekaaslaste olemasolu väga noorelt, kuulates ema pidevalt oma vaimsete teejuhtidega vestlemas. Ema oli esimene, kellelt sain aimu, et ma pole selles maailmas üksi ja et mul on juhid, kes olid määratud mind mu eluteel valvama, aitama, kaitsma ja õpetama.

Ema pidas alatasa oma teejuhtidega nõu ja sageli olid hoopis nemad need, kes meie kodus otsuseid vastu võtsid. Ema kutsus neid „minu vaimudeks”, sest seda nad olidki – füüsilise kehata vaimsed olendid. Ta konsulteeris oma teejuhtidega kõikvõimalikes küsimustes, alates auto parkimisest kuni firma lõunasöögi menüüni ning tal olid erinevate ülesannete tarvis erinevad juhendajad. Poodlemisvaimude ülesanne oli aidata leida emal sobivaid kaupu ja teha soodsaid tehinguid, mis oli hädavajalik seitsmelapselise pere puhul, kes pidi toime tulema minu isa müügiesindaja palgaga. Õmblusvaimud abistasid teda kangaste ja lõigete otsimisel,

samas kui tervisevaimudel tuli appi tõtata, kui mõni lastest näiteks mumpsi haigestus. Piknikuvaimudelt oodati kauni mäenõlva avastamist pühapäevasteks väljasõitudeks, müügivaimud muutsid isa töö hõlpsamaks ja kunstiga seotud olendid juhatasid ema tema lemmikhobi – õlimaaliga – tegelemisel. Vahetevahel astusid läbi ka Rumeenia ja Prantsuse päritolu surnud sugulaste hinged.

Meie teejuhtidel olid laua ääres oma kohad ning nad osalesid kõikides jutuajamistes. Vaimudega peeti nõu nii suurtes kui väikeses küsimustes ja kõhkluse korral jäeti viimane sõna sageli just neile. Tänu pidevalt läheduses viibivatele vaimsetele olenditele oli meie kodu rahvarohke ja kärarikas, täis energiat, arvamusi ja ideid, ent kõige rohkem võis tunda armastuse ja tõelise turvatunde hõngu, mis tulenes kindlast teadmisest, et me pole kunagi üksinda.

Minu isiklikud abilised aitasid mind haiguste, peretülide ja kooliprobleemide korral, valvates iga mu sammu ja õnnistades mu teed rohkete imedega, mida ma poleks osanud endale soovida. Varase lapsea mälestustest **alates on saatnud mind teadmine teejuhtide armastavast toetusest, kaitsvatest silmapaaridest, praktilistest nõuannetest ja rikkalikest kingitustest.**

Lisaks kodule puutusin vaimudemaailma saladustega kokku ka Denveri lääneosas asuvas katoliku koolis. Seal tutvustati meile ingleid ja pühakuid – iga päev aastas kuulus ühele neist –, samuti meie isiklikke pühakuid, kellega kandsime sarnast eesnime. Lisaks sellele olid meie kõrval Neitsi Maarja, Jeesus ja kõikidest vaimudest ülim, Püha Vaim.

Lastena käisime igal hommikul jumalateenistusel, süütasime vaimsete teejuhtide tähelepanu äratamiseks küünlad ning süüvisime südamlikku vestluste, anudes oma kaitsjatelt sekkumist kõikides olulistest küsimustes, oli selleks siis kontrolltöö, hea koha saamine söögilauas või edu korv- ja võrkpalli võistlustel.

Minu puhul olid teejuhid alati helled – olin koolitöödes edukas, jõudsin õigeks ajaks söögisaali ja kuulusin võidult või-

dule sammuva võrkpallivõistkonna ridadesse. Ja miks see poleks pidanudki nii olema? Ma ei palunud oma vaimsetelt teejuhtidelt pelgalt toetust, vaid ka uskusin neisse jäägitult ning tajusin nende abi ja kohalolekut. Arvasin, et nii toimisid ka kõik teised – kuni kolmanda klassini, mil mu parima sõbra Susie ema ei lubanud tal minu poole ööbima jääda. Soovitasin Susiel oma teejuhtidelt abi küsida, kuid ta ei saanud minust aru. Kui püüdsin oma mõtet selgitada, teatas sõbranna, et ma olevat veidrik.

Tundes vajadust end kaitsta, küsisin temalt, miks ta käis siis igal hommikul jumalateenistusel ja palvetas, kui ei uskunud vaimude abisse. Susie vastas, et ta tegi seda nunnade käsu, mitte vaimude pärast.

Kinnitasin solvunult, et vaimud *on* olemas ja lubasin, et kui ta istub hästi vaikselt ja hoiab silmad poolsuletuna, võib ta neid koguni näha. „Vaimud ei ole alati inimese moodi,“ ütlesin. „Mõnikord on nad nagu õhus tantsivad sädemed, mõnikord nagu fotoaparaadi välklambi sähvatused. Vahel ei näe neid üldse, ainult tunned, et õhk on mõnes kohas natuke tihedam või jahedam või õhulisem. Ja mõnikord näed neid ainult oma südames – aga nad on alati olemas.“

Susie pööritas silmi ja arvas, et ma olen täielik veidrik, nii ei hakanud ma rääkima talle oma lemmikvaimust Rose'ist, kes elas mu kapi otsas ja oli Püha Teresa moodi, või mind alati kooli saatvast Joosepist. Loomulikult ei iitsatanud ma Susiele, et olin tema pool ööbides näinud tema enda kaitsevaimu – väga vana ja kortsulist puna-valgekirjusse karedasse tekki mähkunud indiaaninaist, kes meid naeratades jälgis, kui olime voodisse pugunud. Kui Susie pidas mind veidrikuks juba pelgalt teejuhtide mainimise pärast, siis jumal teab, mida ta seda kuuldes veel võinuks arvata! Tahtmata riskida oma niigi kõikuma löönud mainega, hakkasin naerma ning tegin ettepaneku hoopis minu pool ööbida.

Sellest vahejuhtumist alates mõistsin, et minule nii suurt lohutust pakkuv vaimude maailm oli tegelikult enamikule inimestest

tundmatu. Olin kurb, et kahepoolse suhtluse võlu, mida kogesin oma kaitsevaimudega, jäi suurema osa inimeste jaoks võõraks. Kuigi ma ei suutnud täpselt mõista, miks olid nende sidemed vaimude maailmaga katkenud, teadsin ometigi, et see oli neile suureks kaotuseks.

Täiskasvanuna olen jõudnud arusaamisele, et meie eemaldumine vaimude riigist on läänemaailmas elavate inimeste hingede haigus. Tööstus ja teadus on nihutanud teadlikkuse keskmee südamest – kohast, kus toimub kohtumine ja suhtlus vaimudega – ajusse, kus kartus jääda üksi ja õnnetuseks annab trumbid kätte meid valitsevale egole. Ent hea uudis on see, et milline ka poleks võõrandumise põhjus, oleme suutelised tooma sisemise teadlikkuse tagasi oma südamesse – kui me seda tõesti soovime ega luba mõistusel pidevalt sekkuda. Sellega anname oma vaimsetele teejuhtidele võimaluse end aidata ja õigele rajale juhatada.

Mida oodata?

Alustuseks on oluline mõista, millised on meie ootused oma vaimsete teejuhtidega suhtlemisele. Eksisteerib väga palju erinevaid tasandeid, kus mittefüüsilised olendid ja vaimse maailma energiad võnguvad kõik oma unikaalsel sagedusel ja saadavad, sarnaselt raadiojaamadega, samaaegselt välja erinevaid signaale. Oma sagedus pole mitte ainult teejuhtidel, vaid ka kõikidel selle planeedi elanikel.

Südamehäält järgivatel inimestel on see sagedus kõrgem, sarnanedes mittefüüsiliste olendite omaga, muutes seega ühenduse saamise lihtsamaks. Neil, kes on unustanud, et oleme vaimsed olendid, ja määratlevad endid ainult oma mõistuse ja keha abil, on see sagedus madalam ja ühenduse loomine raskem. Seetõttu ongi mõned inimesed teejuhtide olemasolust teadlikumad kui teised.

Kogu universum on erinevatel sagedustel võnkuv vaimne maailm. Me teame, et aatomiosakesed võnguvad teatud sagedusel, samuti valguslained. Oma sagedus on ka ookeanilainetel ja isegi meie südamed tuksuvad kindlas rütmis. Kuna kõik ümbritsev on pidevas liikumises, on täiesti loomulik, et meie kui vaimsed olendid suudame saada ühendust teiste vaimsete olendite sagedustega. Õppides nägema iseendid kui vaimseid olendeid, oleme võimelised ära tundma ka mittefüüsilise maailma elanikke.

Hingemaailma asustatus on sama tihe kui füüsilises maailmaski. Määratu arv teejuhte kulgeb pidevas liikumises, ehkki nad on erinevatel sagedustel. Seetõttu võimegi ühendust võtta paljude tegevusalade esindajatega: hingedega, kes kunagi elasid füüsilises maailmas; Teisele Poole läinud pereliikmetega; kaaslastega eelmistest eludest; hingedega, kes on valinud tee olla inimeste vaimseteks teejuhtideks; füüsilise ja emotsionaalse heaolu eest hoolitsevate tervendajatega; hingedega, kes aitavad hõlpsamini toime tulla igapäevatoimetustega; loodusvaimudega, kes ühendavad meid maaga; hingedega, mis kuuluvad loomadele; isegi rõõmuvaimudega, kes hoiavad meie tuju üleval, kui elu hakkab muutuma liiga raskeks ja keeruliseks. On olemas inglid, pühakud, deevad, meistrid ja jumal. Eksisteerivad ka hinged – või pigem isehakanud tegelased –, kes pole teab mis kõrgel tasemel, vaid üritavad lihtsalt võimalikult palju tüli tekitada ning kel tuleb silma peal hoida (sellest räägime hiljem lähemalt).

Kahjuks olen jõudnud arusaamisele, et see, mis minule on sama loomulik kui hingamine – olla teadlik ja teha koostööd oma vaimsete teejuhtidega –, on paljudele, kui mitte enamikule inimestest täiesti tundmatu maailm. Inimesed kannatavad sageli hirmu ja meelegeite käes, tunnevad end eluraskustega võideldes üksikute ja mahajäetutena ning neil pole aimugi armastavast vaimsest toetusest, mis oleks neile igal hetkel kättesaadav.